

ÀNGELS MORENO

96 HORES

PREMI DE NARRATIVA
CIUTAT DE VALÈNCIA

Felicitat Llorca arribava a la porta de sa casa a les deu del matí i estacionava el cotxe ocupant una part del pas de vianants. No tenia costum de transgredir les normes de circulació, però sols anava a pujar un moment i pensava que no pagava la pena entrar-lo a la cotxera.

Aprofitava l'hora del café per anar a casa a buscar l'iPad de l'empresa que s'havia deixat oblidat aquell matí. Se l'havia emportat per tal d'aprofitar el llarg pont de la Constitució i revisar alguns aspectes de l'aplicació que estaven desenvolupant per a uns clients bastant importants en la qual havia trobat un parell d'espifiades imperdonables. Ho havia parlat per telèfon amb Isidre i no li havia agradat gens la seua reacció, un desfet d'excuses puerils en lloc de reconèixer els seus errors. L'orgull el perdia, això era el que més l'empenyava d'ell. I últimament cometia massa errors en la faena. Suposava que a hores d'ara ja ho devia haver rectificat perquè tenien una reunió concertada amb els clients per a les dotze. Però haurien de parlar-ne seriosament.

Tenia molt d'interés en l'encàrrec d'aquells clients, Alimesa, una empresa de primera línia del sector alimentari per a la qual estaven desenrotllant una eina web per a la gestió integral d'enquestes en línia accessible des de tot tipus de tauletes. Els d'Alimesa eren bastant exigents i, a més, Felicitat tenia la mosca darrere l'orella des que s'havia jubilat el gerent i havia entrat Lluís Ginés a substituir-lo, un individu que, des del primer moment, no li havia inspirat gens de confiança. Fins ara, Alimesa no podia tindre queixa de SIS, després de tants anys de treballar per a ells podia dir-se que sempre tenien la solució més

idònia a les seues necessitats. Però eren altres temps i Felicitat tenia bon olfacte per a detectar maniobres. Li feia l'efecte que el nou gerent havia posat la lupa sobre sis amb l'objecte de pescar-lo en falta, una intuïció que es potencià quan va saber que tenia bons amiguets en una empresa de productes informàtics de la competència. No havia comentat amb ningú les sospites, les patia tota sola i bé que ho acusava la seua estabilitat emocional. No estava la situació per a perdre clients, ni convenia al seu prestigi personal un perjudici d'aquest calibre.

Podia haver enviat algú a buscar l'iPad, però temia que Alegria afegira al seu oblit alguna altra complicació de les que eren habituals en ella i que el remei fóra pitjor que la malaltia. Haver de bregar amb la seua germana era la creu més pesada que li havia donat la vida.

A penes rodar la clau va notar una revolada imprecisa per la casa. Imprecisa, però eloqüent per a Feli, que de seguida va deduir que Alegria estava furgant entre les seues coses, concretament al seu ordinador. Havia adquirit una habilitat prodigiosa per manipular programes, violar contrasenyes, recuperar documents i altres tècniques més aviat pròpies d'un pirata informàtic que d'una persona teòricament profana en la matèria. Una destresa que, d'ençà que no treballava, havia exercitat amb molt bon rendiment.

La porta de l'estudi estava oberta. Feli sempre la deixava tancada.

—On estàs? —va cridar.

La cabellera llarga, arriçada i escandalosament roja d'Alegria aparegué per la porta de la cuina. Als ulls, una mirada innocent que badava les pedres. Feli encara no s'havia acostumat a la novetat exultant del color de cabells de la seua germana.

—Què fas per ací a estes hores? —simulava badallar cobrint-se la boca amb el palmell de la mà.

–Enganxar-te *in fraganti* fessant al meu ordinador.

–Què dius, tu?

A la taula de la cuina restava un servei usat de desdejunar que Alegra havia començat a arreplegar. La va tranquil·litzar veure sobre un plateret, al costat d'una llesca mossegada de pa torrat, la coberta d'alumini d'una pastilla de Risperdal.

–Ja saps el que dic, jo –Feli, mordaç–. Què hi buscaves?

–No buscava res. M'acabe d'alçar, acabe de desdejunar –es retirà de la cara un floc de cabells com una flama.

Feli no hi va insistir. Va eixir de la cuina i va entrar al seu estudi. Va engegar l'ordinador i de seguida es va activar el sistema de recuperació automàtica de documents.

–Estava segura! –cridà.

–De què estaves segura? –des de lluny.

–Que l'havies apagat sense mirar pèl en sentir-me entrar.

–Ara jugues a detectiu?

–No sé quantes voltes t'he de dir que no fusses al meu ordinador ni en les meues coses.

–No he tocat res –l'afirmació li arribà inconsistent.

A Alegra li agradava tafanejar per la xarxa, però, sobretot, ficar el nas en els seus correus, en els seus documents, vulnerar-li les contrasenyes. Va esperar que el programa s'acabara de recuperar i el va tancar correctament. Va agafar l'iPad i va tornar a la cuina.

–T'ho he dit moltes vegades –l'apuntava amb l'índex amenaçador–, però ara va de bo. Demà sense falta posaré un pany en eixa porta.

Ho digué conscient de la ineficàcia de l'amenaça. L'obertura de panys tampoc no tenia secrets per a la seua germana.

–Ha telefonat la mare.

–Has fet café?

–Prenc soluble descafeïnat, no te'n recordes?

–M’havia paregut sentir-ne l’aroma... –sobre el banc de granit restava l’Oroley de dos cafés, tèbia encara–. Soluble descafeïnat i no has tocat el meu ordinador!

–No t’interessa saber el que volia ta mare?

–Si ha telefonat a estes hores, devia voler parlar amb tu.

–Volia amargar-me la vida!

No, no es deixaria atrapar pel tema. Va entrar a la cambra de bany. Des d’allà la va sentir destralejar contra sa mare. Va eixir i es disposava a anar-se’n quan la va interrompre una veu mansa que no tenia res a veure amb aquella que maleïa feia a penes uns instants.

–La nevera està buida.

–A la vesprada anirem a l’híper.

–Si vols faig jo la compra.

–Que no tens hui el curset...?

–No –rotunda–. Vaig a comprar o què?

Es miraren de cara. A Feli li va estranyar tant la resposta com el to tallant. Li constava que tenia un curset de declamació aquell matí. Però no hi va voler insistir.

–Deixa-ho. Hi anirem a la vesprada.

Amb la mà sobre el pom de la porta tornà a fitar-la uns segons i Alegria la va correspondre. Es desafiaren amb les mirades. Abans d’obrir, Feli tornà a brandar l’índex assenyalant-la, amenaçant-la.

–Vés amb comp-te.

–I tu... a la mer-da –la imità i esclatà una rialla que agità com una onada la massa roja de cabells.

Mentre esperava l’ascensor, Feli va notar el mos de l’estrés a la boca de l’estómac mentre pensava en l’últim afer de la seua germana gran. Havia tingut episodis forts abans de ser diagnosticada. I després, provocats per la interrupció voluntària del tractament. En dos ocasions havien hagut d’internar-la. Encara no

els ho havia perdonat. Però l'última crisi havia sigut tan intensa com breu. En unes hores havia fet passar un calvari a la família i s'havia polit vora sis mil euros. D'això feia un mes i mig. Va eixir de casa de bon matí i va aparèixer a les tres de la matinada exultant, amb els cabells tintats de roig fúcsia, lluint un equip nou de roba i complements i flairant a un perfum exòtic que no li coneixien. Venia del bingo, assegurà. En tot el dia no s'havia dignat connectar el mòbil. L'endemà de matí hi arribaren les bosses de productes que havia comprat amb profusió. Algunes d'aquelles despeses eren reversibles, però la majoria no.

Un policia estava apostat davant del cotxe amb el bloc a la mà. El que li faltava! Se li n'havia anat del cap. Es va excusar i ell va brandar el cap condescendent. «Gràcies». Feia dies que ho feia tot del revés. I ara hauria d'afrontar la maleïda reunió que li feia tan mala espina.

Pel camí li va sonar el mòbil. Va veure que era sa mare i no va contestar. Li telefonaria més tard. Va tornar a pensar en Alegria i es demanà què hi podria haver de nou als seus correus que despertara el seu interès. Va recordar que feia molts dies que no n'obria un d'ells, el que a penes usava. L'havia donada a molt poca gent, aquella adreça, i no hi solia rebre correspondència. L'hauria de mirar.

A l'oficina, Sara la va informar que sa mare havia telefonat un parell de vegades i li va recordar la reunió de les dotze. Tenia més d'una hora per davant. Seguida per la mirada sibil·lina de la seua secretària es va dirigir a la sala que Isidre Claver compartia amb altres tres companys, analistes informàtics tots ells. Volia saber com havia quedat amb les rectificacions. Li va deixar l'iPad damunt la taula i li va fer uns comentaris en veu baixa, quasi inaudible, que provocaren un intercanvi de mirades còmplices en els altres i una de retret en ell. Després va anar al seu despatx i va accedir a aquell compte de correu mig oblidat. Només hi

havia dos correus i els dos eren d'Ernest Lacreu. Aquest era el quid de la qüestió. Estaven sense obrir, però això no volia dir que Alegra no els haguera escodrinyat. Ella sabia com fer-ho sense deixar rastre.

En el primer correu, Ernest havia adjuntat l'arxiu d'una novel·la. «Et pregue que la lliges i que em dones el teu parer. Aquesta vegada la teua opinió m'interessa més que mai. Ja sabràs per què. Però hauràs d'afanyar-te, he de presentar-la a un premi i està a punt d'acabar el termini. No voldria donar curs, precisament a aquesta novel·la, sense el teu vistiplau. Ah, encara no he acabat de decidir-ne el títol.»

D'això feia vint dies.

El segon correu estava datat deu dies després del primer. Ernest s'estranyava del seu silenci i li demanava si encara no havia llegit la novel·la, que com era que no li deia res. Però en tot aquell temps no s'havia dignat a fer-li una sola telefonada.

Feli es va proposar localitzar-lo i explicar-li el que havia passat (sense ganes, no es mereixia la delicadesa) tan bon punt acabara la reunió d'aquell matí. Mentrestant, li va contestar amb un correu electrònic escarrit. Que acabava de veure els correus, que ho lamentava, que feia molt que no obria aquell compte, que més tard li telefonaria, que pensava començar a llegir la novel·la a la nit.

Va eixir d'aquell correu i va entrar al de la faena. En va contestar uns quants, en va volatilitzar uns altres, va imprimir un parell d'arxius i anava a alçar el telèfon per a comunicar-se amb Isidre quan va irrompre al seu despatx, emmurriat i ert com un fus.

La demanda de l'escriptor Ernest Lacreu no era inusual. Tenia Feli de primera lectora, una de les persones que llegien els seus manuscrits abans de lliurar-los a l'editor. Confiava molt en el seu criteri literari i a ella la satisfieia aquella confiança.

Però aquesta vegada la petició es produïa d'una manera un poc estranya. En aquell tràmit faltava una peça essencial que convertia en sorprenent un encàrrec habitual. Les circumstàncies que envoltaven en aquells moments l'amistat entre els dos haurien aconsellat, en tot cas, posar-se prèviament en contacte directe amb ella. Però semblava que últimament Ernest havia prescindit de certs hàbits i de les bones maneres.

El fet li dugué al record l'última vegada que l'escriptor havia convidat els amics a berenar a sa casa i l'incident que hi va tindre lloc: una confessió inesperada d'ell i la seua pròpia eixida desafortunada que tantes vegades havia lamentat. És probable, tot i que un poc absurd, que aquell episodi haguera sigut el detonant del distanciament d'Ernest, no solament d'ella sinó també d'aquells amics de tants anys, perquè a partir d'aquell dia començà a espaiar els contactes amb el grup. Ningú s'explicava la raó d'una actitud tan estranya, tan sobtada, fins que es van assabentar que Ernest freqüentava amistats noves i, potser, l'incident d'aquella vesprada li havia anat al pèl.

Després de molt de temps sense veure's, feia cosa d'un mes l'escriptor i la informàtica es van trobar casualment pel carrer. Plovia i van anar a prendre un café. Ell estava esmunyedís, digué que tenia pressa i ella quasi l'hagué d'arrossegar a la cafeteria. Parlaren uns moments i quedaren de veure's un altre dia. Però

ell no li va dir ni una paraula sobre la novel·la, que aleshores ja devia tindre acabada.

El professor i escriptor Ernest Lacreu tenia, entre altres qualitats, la de ser generós i hospitalari amb els seus amics. Gaudia convidant-los a sa casa i cuinant per a ells, perquè també tenia traça per a la cuina i un gust exquisit per disposar els bufets a la terrassa esplèndida, reblida de plantes i flors, del seu àtic de fadrí empedreït. Sempre era, o havia sigut, especialment magnànim en aquests menesters.

Aquella vesprada de Pasqua de feia més d'any i mig, Ernest havia organitzat una de les seues reunions habituals amb àpat inclòs. L'encant de l'espai, les persones que hi assistien, les delícies culinàries i el bon oratge pronosticaven una vetlada grata. Però les circumstàncies o l'atzar van decidir que les coses s'esdevingueren d'una manera ben diferent.

Queia la vesprada. L'ocàs pintava el cel de València de rojos intensos i els llums de la ciutat començaven a espurnejar en la llunyania com a petites lluernes juganeres. Una brisa suau bellugava les plantes obsequiant amb perfums la concurrència.

Ernest Lacreu semblava haver estat esperant aquell moment per a revelar als seus amics el secret que el consumia. S'alçà, i el seient de vímet va cruixir a l'impuls del seu cos. Es dirigí amb parsimònia al bufet de les begudes, prengué el pitxer de l'aigua de València i es disposà a servir-ne una altra ronda. Al ritme que omplia les copes i amb un to circumspecte, exageradament teatral, feu vessar la confessió que li corroïa les entranyes.

—Estic passant una crisi d'inspiració, una crisi terrible —matissà, i quasi se li trencà la veu.

Les converses s'apagaren, més pel to emprat que pel contingut de la declaració que alguns ni tan sols havien arribat a captar. Des-

prés d'uns segons continuà servint la beguda sense poder evitar que la tremolor de la mà fera tintinejar el pitxer sobre la vora de les copes, un so cristal·lí que compassava la confiança. Assegurà que era la primera volta que eixia de la seua boca, que els havia triat a ells com a receptors d'excepció d'aquella circumstància que li amargava la vida. Que per això eren els seus amics, els de més confiança. I amb paraules clares i precises, que probablement tenia ben pensades, els va donar detalls que palesaven la importància del problema. A tots els venia de nou que Ernest estiguera passant aquell tràngol i, probablement, buscaven les paraules més adients, amb les quals consolar l'amic i alleujar la situació.

Va ser aleshores que la discreta i ponderada Felicitat féu aquella declaració extemporània. «Jo tinc un argument fantàstic», digué, i tots la van mirar amb desgrat pel que consideraren una irrupció inoportuna. Tot seguit els fitaren als dos alternativament, demanant-se si la parella no devia estar representant una peça de sainet, una mena de fi de festa pasqüera. Però Feli no era de fer aquella classe de bromes ni Ernest tan bon actor i la seua actitud negava aquesta possibilitat. Sens dubte, l'episodi va malmetre el sarau d'aquella vesprada de Pasqua.

A partir d'aquell dia, per iniciativa inconfessa de l'escriptor, començà una etapa nova en la seua relació amb Felicitat i, en certa mesura, també amb la resta del grup. De sobte, s'acabaren les celebrades reunions a sa casa, improvisava excuses quan el convidaven a ell i les eixides amb el grup anaren espaiant-se. La novetat els preocupava. La relacionaven amb el problema que els havia confessat i temien que estiguera al caire d'una depressió. Però deixaren de patir en adonar-se que havia començat a freqüentar altres amistats.

Any i mig després, encara els afectava la traïció de l'amic i el record d'aquella vesprada de Pasqua.

En particular a Felicitat Llorca.